

[Hanne Reintoft.]

og stillede i udsigt. Det har intet ændret ved propagandamanøvrer og omgåelse af valgløfter. Især er der en mægtig public relations aktion i gang om den såkaldte vietnamisering af krigen. Også massemedierne og politikerne her i landet har deltaget i den. Men hvad betyder det slagord faktisk? Det, der skal vietnamiseres, er jo faktisk bare tab af menneskeliv. Det forestiller man sig at gøre ved hjælp af det Saigon-styre, hvis korrupthed og mangel på repræsentativitet overhovedet ingen kan være i tvivl om. Det skulle dulme modstanden mod krigen i selve USA, hvor man efterhånden ikke længere kan se nogen mening i at lade sine unge mænd slå ihjel for en så meningsløs sags skyld. Men vietnamiseringen betyder, at USA vil fortsætte sin krig og stadig væk drømmer om militær løsning. Deres militær skal sidde i de mere sikre positioner og beskytte det mest sårbare tekniske krigsmateriel, medens deres marionetter skal sørge for menneskemateriel til at holde udryddelsesfelttogene i gang. Selv om denne krigsplan sikkert er lige så urealistisk som alle dem, der tidligere er brudt sammen for USA, er dens ondsindethed af en sådan art, at den mest afgjorte protest er påkrævet og for længst burde være kommet fra den danske regering.

Men hvorfor sætter man ikke i stedet ind for en vietnamisering af freden? Det må vel svare til de smukke ord, ministeren holder af at udtale ved officielle lejligheder og også i dag. Hvorfor overlader man ikke Vietnam til vietnameserne, med øjeblikkelig tilbagetrækning af alle fremmede tropper, og lader Sydvietnams anliggende ordne i selvstændighed af en bred national koalitionsregering som foreslået af befrielsesfronten og den provisoriske revolutionsregering?

Den danske regerings styrkelse af allianceforbindingerne med USA pådrager den et medansvar og pålægger den særlige forpligtelser til at sige fra. Vi må meget stærkt opfordre til øjeblikkelig afbrydelse af de kompromitterende forbindelser med Saigonstyret, til anerkendelse af Nordvietnam og af den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam, og vi kan ikke lade os nøje med, som hr. Gert Petersen var inde på, hvad vi tror regeringen vil. Det, der fo-

regår i Vietnam, er af en sådan karakter, at det må være et helt fast og bestemt krav, som jeg tror deles af meget store grupper i det danske folk.

Også i en anden egn af verden har begivenhederne taget en vending, som må give anledning til alvorlig bekymring og årvågenhed. Det drejer sig, som mange har været inde på, om Det mellemste Østen. Det burde nu stå klart, at det her ikke blot og i første række drejer sig om nationale uoverensstemmelser mellem israelere og arabere, men om spørgsmål af langt videre rækkevidde, som berører selve verdensfredens interesser.

Det, som i de sidste år især har forgiftet situationen her, er, at staten Israel i groveste modstrid med FN's vedtagelser har kunnet bevare erobringerne fra sin angrebskrig i 1967, store arabiske områder, i sine hænder. Som ofte før i historien viser det sig, at belønning af en aggression øger aggressiviten. Talsmænd for staten Israel erklærer uden at genere sig, at deres fremskudte erobrede positioner udgør det, de kalder en ny front, hvorfra de mener sig berettigede til at foretage omfattende ødelæggende fremstød. Israels ledere, sidst Golda Meir i New York Times, har åbent sagt, at formålet med langdistancebombningen af Den forenede arabiske Republik er at fremkalde en regeringsomvæltning, og at det er nødvendigt, at det bliver til noget helt andet end nu. Ingen kan være og ingen er i tvivl om, at et lille land ikke ville tillade sig sådanne udfordringer til FN og folkeretten uden at have stærk støtte i baghånden. Ingen er heller i tvivl om, at der er en sådan støtte, og hvor den er at finde, nemlig fremfor alt i USA. Formålet er også åbenlyst — det fremgår jo også af de senere udtalelser fra præsident Nixon — nemlig at knægte de antiimperialistiske regeringer i de arabiske lande, som fremfor alt de store olieselskaber er vrede på.

Det centrale i Mellemøstenkonflikten er og bliver imperialismens kamp mod antiimperialismen i de nye nationalstater, med hele den forrykkelse af verdensbalancen, som det giver, fordi de nye nationalstater i større og større grad ser deres interesser varetaget sammen med den socialistiske verden. For sådanne bestræbelsers skyld